

DIN CUPRINS:

pag. 3 **Prețul pocăinței**

pag. 5 **Îmbătrânirea**

An XI, nr. 509 din 29 august 2010

CUM ÎNVAȚĂ VULTURII SĂ ZBOARE

pastor Daniel Chereji

*„Ca vulturul care își scutură cuibul,
zboară deasupra puilor, își întinde aripile, îi
ia și-i poartă pe penele lui: Așa a călăuzit
Domnul singur pe poporul Său și nu era
niciun dumnezeu străin cu El.”
(Deuteronomul 32:11-12)*

Experiența îndelungată a viețuirii în pustie l-a ajutat pe Moise să trăiască în mai mare intimitate cu Domnul dar în același timp l-a învățat să observe mai atent lumea din jur.

Privind retrospectiv spre cei patruzeci de ani în care Dumnezeu i-a purtat prin pustie, omul lui Dumnezeu aseamănă experiența purtării de grijă a Domnului cu modul în care vulturii își învață puii să zboare.

Puii de vultur sunt printre cele mai privilegiate vietăți având șansa să aparțină unei păsări nobile.

Vulturul, deosebit de grijuliu, construiește un cuib extrem de ingenios în care în partea din exterior așază spini care să descurajeze orice altă pasăre răpitoare care ar îndrăzni să se apropie de cuib în lipsa lui.

În interior vulturul căpтуșește cuibul cu măiestrie cu mai multe piei de iepure pe care le procură în urma vânătorii.

Acestea au scopul să ofere confort maxim puilor săi. Hrăniți bine, protejați și beneficiind de confort special, puilor de vultur nici nu le

[Continuare pag. 2](#)

trece prin gând că ar fi nevoiți vreodată să zboare.

Însă atunci când părintele vultur consideră că a sosit vremea ca puii lui să învețe zborul, lui nu-i pasă de comoditatea puilor deoarece știe că vulturul dacă nu știe să zboare nu este vultur, măreția acestuia stând tocmai în zborul său maiestos.

Prin urmare el este gata să le ofere puilor prima lecție de zbor. Ca să-și oblige puii să părăsească acel cuib comod, el le scoate treptat câte una din blănițele care le asigurau confortul. Curând puii se agită nervos deoarece spinii care pătrund din afară le înțepă trupurile obișnuite cu traiul bun.

Căutându-și o poziție cât mai comodă, puii ajung la marginea cuibului iar în acel moment vulturul scutură cuibul cu putere și pentru prima dată în viața lor puii de vultur trăiesc groaza și spaima căderii în gol.

Deși ei ar putea să zboare, fiindcă n-au mai făcut acest lucru sunt antrenați în picaj spre pământ.

Dacă am putea ști ce gândesc puii de vultur cu siguranță că în acele momente ei se simt abandonați și uitați de proprii părinți. Însă în tot acest timp vulturii părinți sunt acolo urmărindu-și puii cu cea mai mare atenție. Când aceștia sunt în pericolul de a se izbi de pământ, vulturul zboară pe sub ei, își întinde aripile și îi poartă din nou spre înaltul cerului.

Vulturul nu se sfiește să repete aceeași metodă până când vulturii cei mici învață să zboare singuri, încrezători și conștienți pe deplin că au fost făcuți să zboare.

Dumnezeu procedează cam în același fel și cu noi.

Ne oferă mântuirea fără ca noi să merițăm sau să avem vreun aport la aceasta, ne

poartă de grijă, ne hrănește, ne asigură protecție, siguranță și un trai tihnit.

Între timp noi creștem îndestulați deși încă n-am experimentat exercițiul încrederii și abandonării totale în brațele Domnului.

Încetșor, Dumnezeu începe să scoată câte o „blăniță” din cuibul nostru comod, îngăduind câte o încercare, o boală, un necaz, o suferință, un eșec sau o pierdere.

Când suntem prea încăpățânați să ne avântăm plini de credință în afara cuibului, El are grijă să scuture cuibul până când ajungem să ne credem singuri și ne zbatem neputincioși agitând cu neîndemânare aripile credinței.

Uneori când experimentăm prăbușirea în hău ne îndoim chiar de faptul că Dumnezeu este acolo, punem la îndoială dacă Dumnezeu chiar știe și vede ce ni se întâmplă nouă în acele momente. Însă Dumnezeu este întotdeauna acolo. Asemenea vulturului, veghează asupra noastră, iar când suntem pe cale să ne prăbușim, își întinde aripile binecuvântate purtându-ne spre cele mai înalte culmi.

Negreșit Dumnezeu nu se joacă cu noi. El nu este capricios sau crud. Dumnezeu vrea să ne învețe zborul credinței. El vrea ca noi să știm cine suntem, cine ne este Părinte și ce fel de natură avem.

Prin El și cu ajutorul Lui putem înfrunta înălțimile și abisurile. Sub ocrotirea Lui nu există obstacol pe care să nu-l putem trece tocmai de aceea nu avem de ce să ne temem.

De dragul învățării zborului credinței, Dumnezeu nu va ezita să ne scuture cuibul ori de câte ori uităm că am fost destinați să fim vulturi.

NECROLOG Suntem alături de familia **SABOU CORNEL** și **MĂRIUȚA** și de familia **ZAH SILVIU** și **MARIANA**, deoarece atât sora Măriuța cât și fratele Silviu și-au condus în această săptămână mamele pe ultimul drum. Tristețea pierderii este însă depășită de speranța și bucuria revederii în gloria cerului fiindcă mamele celor doi au fost credincioase. Ne rugăm ca Dumnezeu să dea pace sufletescă acestor familii și să adâncească în ei dorința după o trăire cât mai apropiată de Domnul Isus.

Prețul pocăinței

Lumea creștină comemorează astăzi tăierea capului lui Ioan Botezătorul. Când ne amintim de modul în care a murit Ioan, dar și de cauza morții lui, trebuie să ne reamintim care sunt raporturile dintre copiii lui Dumnezeu și lumea pierdută. Ca și oameni care am fost mutați din împărăția întunericului în împărăția luminii, suntem la fel de incomozi pentru cei care trăiesc în întuneric precum lumina care inundă culcușul de gongi adăpostite sub un bolovan, atunci când acesta este dat la o parte. Ioan Botezătorul este descris prin această idee: “El a venit ca martor ca să mărturisească despre lumină” Ioan 1:7. Lumina pe care o purta Ioan era incomodă dar salvatoare. Isus- lumina lumii e singura lumină care poate mântui oamenii. Confrunțați cu mizeria din viața lor, Irod și ai lui, în loc să se curățească au ucis lumina. Irod nu a înțeles că problema lui nu era Ioan ci Irodiada. În loc să taie legăturile păcatului, au tăiat

capul propovăduitorului. Câți oameni astăzi îl vor elogia pe Ioan, dar de pocăit tot nu se vor pocăi?

Ca și fii ai luminii, să nu ne mirăm, să nu ne temem, să nu ne rușinăm, să nu ezitam să fim lumini pentru toți oamenii, fiind gata să îndurăm cruzimea necruțătoare a întunericului. “Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: „Robul nu este mai mare decât stăpânul său.” Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Dar vă vor face toate aceste lucruri pentru Numele Meu, pentru că ei nu cunosc pe Cel ce M-a trimis” Ioan 15:18-21. Ce învăț de la Ioan este să fii serios cu pocăința mea și zelos pentru pocăința altora.

Nicolae Ioan Lăcătuș

Rodica Pașca

Încurajare din cuvânt

“Dumnezeule, Tu ești împăratul meu” de aceea “Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele, și o lumină pe cărarea mea”, deci “ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu”.

“El îți va netezi cărările” pentru că spune: “Te iubesc cu o iubire veșnică.” Îți va fi alături - “Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.”

“Căci Domnul nu lasă pe poporul Său, și nu-și părăsește moștenirea”.

“Da, El este Stânca și ajutorul meu, Turnul meu de scăpare; nicidecum nu mă voi clătina.

„Pe Dumnezeu se întemeiază ajutorul și slava mea, în Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost”.

RUGĂCIUNE PENTRU BOLNAVI:

- soțul sorie Pop Zâna a făcut infarct
- tatăl lui Claudia Hosu a fost operat pe cord
- fratele Cipri Mețac a fost internat de urgență în spital
- fratele Nicolae Pîntea este diagnosticat cu tumoare pe creier
- fratele Gavril Romoec este în continuare bolnav
- Vasilică Rus are nevoie de recuperare totală a stării de sănătate fizice și spirituale
- sora Angela Loghin se reface după operație

Îmbătrânirea

La 18 ani ți se pare oarecum imposibil să crezi că și tu vei fi într-o zi un om bătrân. Ne putem imagina că vom avea riduri, fire albe și ne vor durea încheieturile, dar dacă e să fim sinceri, ni se pare destul de greu ca toate acestea să devină reale într-o bună zi. Suntem tineri și invincibili.

Societatea din ziua de astăzi promovează camuflarea semnelor de îmbătrânire și induce un sentiment de disconfort în rândul celor ce încep partea mai accentuată a procesului: părul alb, ridurile fine, dureri și boli de tot felul – trâmbițând că ți-a cam trecut rândul, te ofilești și nu tare mai ești folosibil.

Inevitabila îmbătrânire e oricum o prietenă veche, cu care te alegi când ajungi pe această lume, doar că nu o observăm decât foarte târziu. O alintăm ca „Creștere”, „Maturizare” și dintr-o dată ne dăm seama unde ne duce ea atât de frumos de braț și atunci lumea îi schițează un portret rapid și verdictul e – Îmbătrânire = dezastru; fugi cât poți... sau cât mai poți.

„Îmbătrânirea poate fi totuși un lucru minunat. Ucenicii lui Isus au capacitatea de a deveni în mod semnificativ mai buni cu trecerea anilor. După cum semnele fizice ne indică faptul că devenim mai bă-

trâni, tot așa unele semne ne arată că devenim mai buni. În loc să devină mai arțăgoși, mai intoleranți și lipsiți de iubire, urmașii lui Isus devin mai buni în iertare, iubire și purtare de grijă.” Joe Stowell

A îmbătrâni nu este altceva decât o călătorie în care trebuie să ne apropiem mai mult de caracterul lui Isus, să ne asemănăm tot mai mult cu El. Pe măsură ce timpul trece, tot ceea ce reprezentăm trebuie să reflecte pe Mântuitorul nostru. Tot acest proces este astfel o oportunitate de a ne „înnoi” spiritual.

„... Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dinăuntru se înnoiește din zi în zi.”

2 Corinteni 4:16

Lupu Amalia

ANUNȚURI

Joi - ora 18 Serviciu de închinare

Duminică - ora 9.30 Catecheză (pregătire pentru botez)

Duminică - ora 10 și 17 Serviciu de închinare

Biserica Creștină Baptistă
„BIRUINȚA”

Telefon: (004) 0362-411252
Web: www.biruinta.ro
E-mail: contact@biruinta.ro
430131 Baia Mare, str. Iuliu Maniu nr.3B

APEL

Așa după cum credem că deja ați observat, în această săptămână a fost spălată mocheta.

Vă rugăm să aveți grijă sporită la păstrarea curățeniei în sălile de întruniri. Ar fi binevenit dacă mamele ar hrăni copiii în alte săli decât în sala mare. De asemenea îi rugăm pe cei cărora le este sete să bea apă în hol fără să aducă pahare cu apă în sală. Mulțumim.